

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. Fames ad facinora instigat à natura abhorrentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

ad grauissimum facinus pertraxit. Non erat rabies vāsana, quæ tamen Esau quò non impulit? *Coxit Iacob pulmentum: ad quem cum venisset Esau de agro lassus, ait: Da mihi de coctione hac rufa, quia oppidò lassus sum. Quam ob causam vocatum est nomen eius Edom. Cui dixit Iacob: Vende mihi primogenita tua. Ille respondit: En morior, quid mihi proderunt primogenita? Ait Iacob: Iura ergo mihi. Iurauit ei Esau, & vendidit primogenita. Et sic accepto pane & lentis edulio, comedit, & bibit, & abiit; parui pendens, quòd primogenita vendidisset. Gula potiùs, quàm fames fuit, quando populus Israëliticus, in deserto petijt, pro manna cælesti cibo, aues esitare: Ventus autem egrediens à Domino, arreptans trans mare coturnices detulit, & demisit in castra itinere, quantum vno die confici potest, ex omni parte castrorum per circuitum, volabantq; in aëre duobus cubitis altitudine super terram. Surgens ergo populus, toto die illo & nocte, ac die altero, congregauit coturnicum, qui parùm, decem coros: & sicauerunt eas per gyrum castrorum. Adhuc carnes erant in dentibus eorum, nec defecerat huiuscemodi cibus: & ecce furor Domini concitatus in populum, percussit eum plaga magna nimis. Vocatq; est ille locus, Sepulchra concupiscentia: ibi enim sepelierunt populum, qui desiderauerat.*

Gen. 25. 29.

Num. 11. 31.

Multa alia delicta, ex fame, perpetrata suprà indicauimus, satis est nunc addere, quæ natura reluctantè, inedia dicit & committit. Hæc enim Samaritanos, seu Samaritas à Benadabo rege, vt sacræ litteræ referunt, obsessos caput asininum vnum in cibatum octoginta nummis argenteis; hæc Cassilini incolas in Campania Hannibalis obsidione cinctos murem vnū trecentis emere compulit. Hæc eosdem Samaritas adegit, vt quartam partem cibi stercoreis columbarum quinque argenteis præstinaerent. Hæc olim in Arabia mortuorum cadauera ex ipsis monumentis eruta, in alimenta cibosq; conuertit. Hæc Atreos facit, hæc Thyestéas mensas reuocat, hæc, inquam, liberos (ò soli ipsi intolerandum spectaculum!) parentibus deuorandos apponit. Testatur enim Valerius Maximus, quo tempore Pompeius Calaguritanos obsederat, fame parentes eò adactos fuisse, vt liberos suos, velut alias carnes sale conditas infumsrent, vt se illis alere diutiùs possent ac sustentare. Cui auctori si fidem non adhibemus; ex Iosepho

IX.

4. Reg. 6. 25.

suprà

suprà similem de Ierofolymitanis historiam attulimus, & potest ex ipsis diuinis paginis reponi, in quibus, apud Regem mulier
 4. Reg. 6. 25. ita causam suam agit: *Mulier ista dixit mihi: Da filium tuum, ut comedamus eum hodie, & filium meum comedemus cras. Coximus ergo filium meum, & comedimus. Dixiq; ei die altera: Da filium tuum, ut comedamus eum. Qua abscondit filium suum.* Quid mirum, si abscondit filium ad lanienam petendum? Tales enim parentes, quantum animo capere dolorem, quantum sentire cruciatum existimemus, quos pusilla soboles velut auicula circumuolat, & hiante osculo clamat: Da mihi panem, ô dulcis pater; optima mater, Da mihi panem. Ecquid audis? panem da mihi: En fame enecor: Eia, da mihi, obsecro, panem. Instat, vrget, flagitat, fletu: & interim in panario micula panis est nulla, qua charissimis capitibus succurrant. Immodò nec est, quo suam inedia m fament. Fament, rabiunt, in cibum obuium cum insania feruntur; & more luponum irruunt in ipsos liberos suos lacerandos, epulandos, atque eò, vnde nati sunt, reponendos.

X.

S. Basil. homil. in illud: Destruam horrea mea.

Theophil. Raynaud. de virtutib. & vitijs lib. 4. sect. 2. c. 20. num. 225.

Hanc vim naturæ illatam, doloresque ipsi facinori immis-
 fos, vix capere explicatiùs possumus, quàm ex oratione S. Basilij, qua seriò grauitèrque auarum hortatus, ne velit alienarum calamitatum caupo ac inlitor effici, ijs pressis ac subductis, quibus aliena calamitas leuari posset; tandem, vt hominem saxum emolliat, patrem proponit filios habentem promercales; nec tamen oblatione viscerum suorum pro alimonix pretio, vllatenus auarum flectat, præ auaritia supra cautes & saxa duratum. *Expres-
 sum dicerem, vt alia pleraq;, ait Raynaudus, eum S. Basilij locum à S. Ambrosio lib. de Nabuthe Israelita c. 5. nisi quod S. Basilij ingeniosè dumtaxat, & oratorie proposuit, hoc Ambrosius, tamquam rem à se visam referret. Sed potuit S. Ambrosius in exempli sibi com-
 perti expositione & amplificatione, seu potius expensione, suppetias à S. Basilio de more querere.* Itaque non abs re erit, si locum D. Ambrosij integrum afferamus, apud quem addita quædam differunt ab ijs, quæ D. Basilius habet, estque Ambrosij oratio, vt plenior, ita ærumnæ patrona, & sicut crudelitatis auari, ita & famis expressior imago, qua populus ipse, ad quem è sacro suggestu illam fudit, ad lachrymandum commotus est, vt ipse inibi testatur.

D. Am-